

Arrest

nr. 238 285 van 9 juli 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289/gelijkvloers
3500 HASSELT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 8 januari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 december 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 januari 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 juli 2019 dient verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, in functie van zijn Belgische stiefvader. Op 12 december 2019 wordt de aanvraag geweigerd door middel van een bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 01.07.2019 werd ingediend door:

*Naam: R. (...)
Voornaam: Z. (...)
Nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)
Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: Skopje
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische stiefvader, de genaamde J. M. (...) (RR: (...)). Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing. Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art. 40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn. Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ‘ten laste’ te zijn van de referentiepersoon. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden werden volgende documenten voorgelegd:

- Uittreksel uit het strafregister van herkomstland: hieruit kunnen geen elementen afgeleid worden met betrekking tot betrokkenes onvermogen of zijn ten laste zijn van de referentiepersoon.*
- Attest afdeling van de kadaster van onroerende goederen Skopje dd. 16.08.2019; betrokkene staat op datum van het attest niet geregistreerd als een rechthebbende van onroerende goederen.*
- Verklaring op eer door de referentiepersoon dd. 01.10.2019 waaruit zou moeten blijken dat hij zorg heeft gedragen voor zijn stiefzoon..*
- Attestation relative aux droits à des allocations aux personnes handicapées dd. 05.09.2019 waaruit blijkt dat hij maandelijks een uitkering ontvangt van € 619,35. Uit het dossier met OV-nummer (...) blijkt dat referentiepersoon zich ook nog eens wil laten vervoegen door betrokkene zijn moeder en betrokkenes minderjarige broer. Betrokkene maakt het op geen enkele wijze aannemelijk dat referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften te voorzien enerzijds (huishuur alleen al bedraagt klaarblijkelijk 500 euro) én ook nog eens zou kunnen instaan voor het levensonderhoud van betrokkene, betrokkenes moeder en betrokkenes jongere broer, dit alles zonder ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk.*
- Attesten van het OCMW op naam van betrokkene, referentiepersoon en de moeder van betrokkene liggen niet voor.*

Uit bijkomende stukken blijkt in het administratieve dossier, tot slot, blijkt dat betrokkene sinds 20.11.2018 bijna onophoudelijk zelf tewerkgesteld is bij Daoust SA. Dit betekent dat betrokkene per definitie niet ten laste is van zijn stiefvader in België, gezien hij zelf over een inkomen beschikt, en dit reeds voorafgaand aan huidige aanvraag tot gezinshereniging. De werkwillegheid van betrokkene is evenwel een positief element, maar de procedure gezinshereniging voor descendanten ten laste is niet voor dergelijke situaties in het leven geroepen. Betrokkene is wel degelijk zelf in staat om een inkomen te verwerven. Zijn vermogendheid staat bovendien vast.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, hij heeft niet afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon, noch dat de referentiepersoon er daadwerkelijk toe in staat is betrokkene ten laste te nemen.

Wat de afhankelijkheid betreft, deze is niet aangetoond. Er zouden volgens de referentiepersoon geldtransfers hebben plaatsgevonden, maar ter staving daarvan worden geen stukken voorgelegd. Bovendien blijkt dat betrokkene reeds geruime tijd voor de huidige aanvraag gezinshereniging zelf tewerkgesteld is bij Daoust SA. Dit betekent dat betrokkene niet ten laste is van zijn stiefvader in België.

Het gegeven dat betrokkene sedert 01.07.2019 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Er kan dus niet gesteld worden dat een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en zijn stiefvader vóór de aanvraag gezinshereniging en van in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

“Schending van de materiële motiveringsplicht juncto art. 40bis, §2, eerste lid, 3° en 40 ter vreemdelingenwet. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht.

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het is uiteraard zo dat verzoeker ten laste moet zijn van zijn Belgische stiefvader en hij derhalve afhankelijk moet zijn van de materiële steun vanwege hem. Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet spreekt immers van bloedverwanten in neerdalende lijn beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of “die te hunnen laste zijn”. Verwerende partij daarentegen stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker hoe

dan ook moest aantonen dat hij financieel/materieel afhankelijk was van zijn Belgische stiefvader in het land van herkomst. Verzoeker stelt dienaangaande onder meer dat de gemachtigde niet kon stellen dat hij niet afhankelijk zou zijn geweest van haar Belgische stiefvader op het moment dat hij nog in Macedonië verbleef, aangezien verzoeker vóór zijn aankomst in België nog geen eenentwintig jaar oud was zodat automatisch moet worden aangenomen dat hij toen ten laste was van zijn Belgische stiefvader. Het staat buiten betwisting dat verzoeker zijn land van herkomst verliet toen hij nog geen 21 jaar oud was. Het gegeven dat verzoeker voltijds tewerkgesteld is in het Rijk heeft betrekking op een situatie dewelke ontstaan is na zijn aankomst in het Rijk en staat volledig los van zijn ten laste zijn in het land van herkomst. Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoeker met zijn Belgische stiefvader en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding. Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, *Beginselen van behoorlijk handelen*, R.W. 1982-1983, 963.). Dat de middelen bijgevolg ernstig is;”

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De bestreden beslissing steunt op artikel 40ter juncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van voornoemde artikelen.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Artikel 40ter luidt als volgt:

“(…)

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(…)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld

na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. (...)"

Verzoeker betoogt dat hij voor zijn aankomst in België nog geen 21 jaar oud was zodat automatisch moet worden aangenomen dat hij toen ten laste was van zijn Belgische stiefvader. Voorts is verzoeker van oordeel dat zijn tewerkstelling in België betrekking heeft op een situatie die is ontstaan na zijn aankomst in het Rijk en dus volledig los staat van het ten laste zijn in het land van herkomst.

Uit artikel 40ter juncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet blijkt dat bloedverwanten in neergaande lijn die ouder zijn dan 21 jaar, om verblijfsrecht te verkrijgen op grond van gezinshereniging met een Belgische ascendent, dienen aan te tonen dat ze ten laste zijn van de referentiepersoon. Aangezien verzoeker ouder is dan 21 jaar dient hij, om aan de door de wet gestelde vereisten voor een verblijf van meer dan drie maanden te voldoen, het bewijs te leveren dat hij ten laste is van de Belgische referentiepersoon, in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt. Dit wordt niet betwist door verzoeker. Integendeel, verzoeker stelt zelf in zijn verzoekschrift: *"Het is uiteraard zo dat verzoeker ten laste moet zijn van zijn Belgische stiefvader en hij derhalve afhankelijk moet zijn van de materiële steun vanwege hem"*.

De Raad verwijst naar arrest nr. 241 179 van 30 maart 2018 van de Raad van State: in deze zaak was de verzoekster op het ogenblik van haar aanvraag 20 jaar en 10 maanden oud en op het ogenblik van de beslissing de volle 21 jaar oud. De Raad van state oordeelde:

"De erkenning van het recht op gezinshereniging vereist niet enkel dat de aanvrager erover beschikt wanneer hij er aanspraak op kan maken, maar ook op het ogenblik dat de overheid een beslissing neemt over zijn aanvraag. Dit geldt eveneens indien de aanvrager daartoe op het ogenblik van de beslissing moet voldoen aan bijkomende voorwaarden, zoals te dezen het ten laste zijn omdat hij of zij inmiddels de leeftijd van 21 jaar heeft bereikt."

En

"De toepassing van de vreemdelingenwet wordt niet uitgehold doordat de verwerende partij na het indienen van een aanvraag naar believen zou kunnen wachten tot de vreemdeling de leeftijd van 21 jaar heeft bereikt. Overeenkomstig artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet, zoals het gold ten tijde van de aanvankelijk bestreden beslissing, diende het bestuur immers ten laatste zes maanden na de aanvraag een beslissing te nemen. De vreemdeling kan zijn aanvraag hetzij eerder dan de duur van de wettelijke beslissingstermijn vóór zijn 21ste verjaardag indienen, hetzij zijn aanvraag actualiseren met betrekking tot het "ten laste zijn" indien hij zijn aanvraag later indient en hij zijn 21ste verjaardag bereikt eer de voornoemde beslissingstermijn is verstreken."

Uit voorgaande blijkt onomstotelijk dat bloedverwanten in neergaande lijn die ouder zijn dan 21 jaar, om verblijfsrecht te verkrijgen op grond van gezinshereniging met een Belgische ascendent, dienen aan te tonen dat ze ten laste zijn van de referentiepersoon. De stelling, dat verzoeker voor zijn aankomst in België nog geen 21 jaar oud was zodat automatisch moet worden aangenomen dat hij toen ten laste was van zijn Belgische stiefvader, kan niet worden gevolgd.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoeker sinds 20 november 2018 bijna onophoudelijk zelf tewerkgesteld is bij Daoust SA en gemotiveerd dat verzoeker per definitie niet ten laste is van zijn stiefvader in België, gezien hij zelf over een inkomen beschikt, en dit reeds voorafgaand aan huidige aanvraag tot gezinshereniging. Deze gegevens vinden steun in het administratief dossier.

Verzoeker betwist noch voormelde feitelijke vaststellingen noch de conclusie die verweerder eraan verbindt. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij ondanks zijn tewerkstelling in België, ten laste van zijn stiefvader zou zijn. Daarentegen betwist verzoeker niet dat hij geen stukken heeft overgemaakt waaruit een financiële afhankelijkheid van zijn stiefvader blijkt.

Met zijn uiteenzetting maakt verzoeker niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht en van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° en artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend twintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC